

for, maa han ogsaa finde sig i, at man lægger Ansvaret paa ham, og han skal ikke lægge det over paa andre. Naar han ved paa denne Maade at stille sig saa uforudseende med Hensyn til dette Spørgsmaal har opbragt Frankrig mod os og bagtefter ikke har kunnet berolige Stemningen, har han været medskyldig deri. At andre Forhold kunne gribe ind deri, at vore økonomiske Forhold paa dette Punkt ere blevne saare vanskelige, skal jeg ikke nægte. Jeg har ogsaa tidligere haft Lejlighed til at omtale denne Sag. Jeg synes, at det er en overordentlig alvorlig Sag; jeg synes, at den er bleven endnu alvorligere, eftersom Tiden er gaaet, og det økonomiske Pres er blevet meget stort. Da nu Sagen er bleven bragt frem af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), har jeg ogsaa villet omtale den.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om Finansloven. Den er kommen op til os med et Underskud af 4 Mill. Kr. Da den højtærede Finansminister forelagde den i Folketinget, udtalte han dernede — jeg citerer det ikke aldeles ordret; men jeg tror dog nok, at det er næsten ordret —, at han vilde haabe, at alle gode Magter vilde forene sig om denne Finanslov og vaage over, at den ikke skiftede Udseende. Jeg vil sige, at den højtærede Finansminister og hele Regeringen ikke synes at staa i noget særlig godt Forhold til de gode Magter. De gode Magter have ikke vaaget over Finansloven, idet den ikke er kommen op til os med et Underskud af 1 Mill., men af 4 Mill. Kr. Jeg synes nu ikke, at det er saa stor en Sag. Jeg tvivler ikke om — i den Henseende er jeg ikke af samme Mening som ærede Medlemmer, der have udtalt sig derom —, jeg tvivler ikke om, at Indtægterne ere for lavt beregnede paa denne Finanslov. Toldindtægterne, dermed forstaar jeg alt det, der falder ind under § 5.5: Ølskat, Brændevinsafgift, Sukkerafgift o. s. v., ere paa den indeværende Finanslov beregnede til 53 Millioner. Imidlertid have de i det indeværende Finansaars første 11 Maaneder, hvorfra der foreligger officiel Opgørelse, allerede udgjort $51\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Deraf kan man med Sikkerhed slutte, at de i indeværende Aar ville udgøre henimod 56 Mill. Kr., og derved ville allerede de 3 Mill. Kr. af det Underskud, der foreligger, være dækkede. Og vel kan man tænke sig en Mulighed for en Stagnation paa dette Omraade, men at den skulde være saa stærk, at vi kom under de nuværende Toldindtægter, er der ikke nogen Grund

til i Øjeblikket at tro. Dernæst er der stor Sandsynlighed for, at Formue- og Indkomstskatten vil give mere end oprindelig tænkt, idet den nemlig er sat til omtrent 9 Mill. Kr., medens det efter det statistiske Tabelværk, der sidst er udkommet, viser sig, at Skatteansættelsen er henimod 10 Mill. Kr., hvilket altsaa er 1 Mill. Kr. mere fra den Kant. Endelig ville ganske sikkert Jernbanevesenet og Postvæsenet give større Indtægter, end der her i Finansloven er forudsat. Det viser sig altsaa, at der i Virkeligheden ikke er saa stor Fare. Og det viser sig, at nogle af de Udgifter, der ere paatænkte, f. Eks. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. som Laan til Islands Landskasse og 2 Mill. Kr. som Afdrag paa Gælden, i Virkeligheden ere saadanne Udgifter, som ikke have nogen virkelig farlig Karakter. Balancen er altsaa i Virkeligheden let at tilvejebringe. Men ganske sikkert vil det stille sig anderledes, saaledes som ogsaa det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) gjorde opmærksom paa, hvis man tager alle de Lovforslag med i Betragtning, som i Aar ere forelagte af Regeringen, og for hvis finansielle Indhold den højtærede Finansminister bærer hele Ansvaret. Det er alle de Forslag, der findes paa § 28. Jeg vil nu gerne spørge den højtærede Finansminister: Hvad er det egentlig for et Princip, der raader paa § 28, hvorfor opføres den Del Forslag med deres finansielle Betydning, og hvorfor medtages ikke andre Forslag paa samme Maade? Jeg kan forstaa, at de allersidste Forslag, som ere forelagte for Rigsdagen, ikke kunne komme med, men jeg kan aldeles ikke forstaa, hvorfor f. Eks. det Forslag, der omhandler Forandring i Posttakstloven, er kommet med, naar det Forslag, som omhandler Forandring i Jernbanetaksterne, ikke findes der. Det forekommer mig, at da den højtærede Minister har forelagt begge disse Forslag, hvorigennem der skulde skaffes forøget Indtægt til Statskassen til Dækning af de store Udgifter til Lønninger, maa ogsaa begge disse Forslag opføres paa § 28. Men maaske vil det sige, at den højtærede Minister har opgivet et saadant Forslag, saa at han ikke længere ønsker en Forhøjelse af Jernbanetaksterne? Hvis det er Tilfældet, vilde det ganske stemme overens med de Anskuelser, jeg selv nærer om, at man ikke skal gaa til Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Jeg ser ogsaa — maa jeg indskyde dette —, at den højtærede Minister har opgivet den Tanke, han frem-